

van 15 tot 75 cm. De snoekpopulatie hield zich in stand door naast amfibieën vooral ook soortgenoten te eten die kleiner waren. Vis is dus niet gewenst in een poel. Toch zijn ook hier uitzonderingen op de regel. We hebben een vijver in beheer waar de ijsvogel jaarlijks broedt, en daar is vis dus een belangrijke waterbewoner omdat ijsvogels op die vis jagen.

Tenslotte

Een tuin zonder water voelt vaak letterlijk aan als een droge tuin. Is de tuin wat groter en lijkt het meer op een landschap dan is een natuurlijke poel vaak veel voordeliger aan te leggen dan een vijver. Het natuurrendement is optimaal. Voorwaarde is wel dat je de rust hebt om te wachten tot het echt mooi is geworden. Dat kan een paar jaar duren, maar natuurbeheer bestaat vooral uit met je handen in je zakken kijken wat de natuur allemaal zelf kan.

Ik ben uiteraard bereikbaar voor vragen over aanleg. Ook is een routebeschrijving te bestellen van een fietstocht van 25 km, die langs diverse poelen in de omgeving van Zutphen leidt, die wij hebben aangelegd.

Henk Jan de Looff
Groenzorg en Advies
Nachttegaalstraat 18
6971 ZJ Brummen
www.hjdelooff.nl
tel: 0575 565139
mobiel: 06 233 699 59

De hakselaar

Terwijl ik bezig ben mijn takkenril aan te vullen met snoeihout komt een kennis langs. Haar dochter woont nu in een huis met een royale tuin en overweegt om ook zo'n hakselaar te kopen. Want ze had iemand aangesproken om de jonge aanplant te komen snoeien, en wat moet je dan met die takken? Die moeder begint daar over omdat ze weet dat ik een hakselaar heb. Toegegeven, dit zou je als een slecht voorbeeld kunnen beschouwen. Albert spot er trouwens wat mee: tegenwoordig is het niet goed meer als het niet ronkt. Maar voor u mij er al te streng op aanspreekt: ik versnipper soms een deel van mijn al te grote hoop snoeihout, om het als strooisel te gebruiken in de moestuin, en ik bewijs er vrienden met een klein stadstuintje wel eens een dienst mee. Laten we het er misschien maar op houden dat de aankoop een jeugdsonde is geweest.

Ik zeg tegen mijn kennis, voor zo'n klein beetje snoeihout gaat ze toch niet zo'n dure machine kopen? Bovendien, je hoort de herrie vijf straten ver, je wordt er doof van, hij verbruikt energie, hij verslijt, en boven al, het is geen prettig werk. Zelf gebruik ik hem alleen als het echt niet anders kan.

Ja maar, zegt ze trots, het is wel een erg grote tuin, dus die zal met-tertijd heel wat snoeisels opleveren.

Plaats genoeg toch, als die tuin zo groot is, opper ik nog. Waarom maak je dan niet ergens achterin een mooie houtmijt, of een takkenril zoals deze hier? Dat blijkt niet te kunnen, want die tuin is helemaal van voren tot achteren aangelegd door een tuinarchitect, jawel, met kronkelende paadjes er doorheen, mooi hoor, je zou het moeten zien. Maar zo'n takkenril, die past daar natuurlijk niet in.

Ik vrees het ergste, en voel helemaal geen aandrang om dit kunstwerk te gaan bewonderen. Maar als mensen zo overduidelijk gelukkig zijn met wat ze hebben, wie ben ik dan om hun geluk te verstoren? Dan ga je toch niet zeggen: wat een oen van een tuinarchitect, dat hij zelfs in zo'n grote tuin niet ergens een rommelhoekje kan verzinnen voor een composthoop en een stapel snoeihout. Ik zeg het niet, maar denk dan wel: heeft zo'n man dat dan tijdens zijn studie niet geleerd? Dáárom liggen de bosranden in Vlaanderen dus vol tuinafval en gazonmaaisel. Dit raadsel dat me al zo lang ergert is eindelijk opgelost. In die gelikte tuinen is er geen plaats voor, gewoon omdat de duur betaalde ontwerpers er niet aan gedacht hebben.

Dan bekruipt mij een nog veel engere gedachte, iets waarvan ik eigenlijk vind dat ik het niet zou mogen denken maar ik denk het toch: de mensen die het 't minste verdienen hebben vaak de grootste tuinen. Je kan hopen dat ze mettertijd toch geboeid raken door levende wezens. Maar of ze ooit hun investering in status op de schop zullen durven nemen, en ingaan tegen wat die tuinarchitect voor hen heeft bedacht?

Johan Heirman